

kom je naar Slotervaart

“Ik eet er geregeld met mijn vrouw. Geen poespas, volle borden en met een oer-Hollandse gezelligheid.” Vooral die oer-Hollandse gezelligheid is opvallend, omdat Steakhouse Roos al dertig jaar in handen is van een Egyptenaar. Die voelt klaarblijkelijk heel goed aan wat Nederlanders, en dan vooral die van middelbare leeftijd, willen.

Steakhouse Roos gaat pas om vier uur open en moet het vooral hebben van de avondklanten, terwijl 't Sierdje maar tot zeven uur open is. Bakir Hussain sluit zo vroeg om alcoholisten te weren: “Die geven alleen maar problemen. En mijn klanten eten toch meestal vroeg of tussen de middag.”

Rond het middaguur nuttigen zowel binnen als buiten inderdaad veel mensen een warme maaltijd. Terwijl oma een spekkenkoek verorbert en een kleindochter een bordje bitterballen naar binnen werkt, toont de dochter een kobaltblauwe elastische broek die ze zojuist op de markt heeft gekocht: “Leek me wel een lekker stoffie.” Niet veel later heeft ze haar spijkerbroek op het

toilet verwisseld voor de nieuwe aanwinst. De broek blijkt een wat merkwaardige snit te hebben en spant krampachtig samen in het kruis. Maar kennissen rondom de andere tafels knikken vergevingsgezind: “Geinige broek.”

Naast hen heeft vrijwilliger Jan Hogendorp zich ontfermd over een oude man. “Ik ben werkloos en wil graag iets goeds doen voor de maatschappij. Dus ga ik af en toe bij 't Sierdje koffie drinken met meneer Braam,” meldt hij opgewekt. Meneer Braam en hij kennen elkaar nog niet zo goed, maar dat gaat vandaag veranderen. De 93 jaar oude man start zijn betoog met een routebeschrijving: “Dan ga je dus linksaf bij de Johan Huizingalaan en dan weer rechts en dan nog eens links en daar zat dan een bakker. Die is nu weg.”

“Oja. Jajajajaja,” zegt Hogendorp. Als meneer Braam opnieuw van wal steekt, onderbreekt Hogendorp hem halverwege alweer met een gegagteerd: “Oja, jajajajaja.”

De mannen zwijgen. Totdat meneer Braam na een tijdje een laatste poging doet, met plotseling een verheven vibrato in zijn stem: “Hoe het

kan, weet ik niet, maar ik heb een keer een beeldschoon meisje gehad.” “Oh,” antwoordt Hogendorp afgemeten. Hij bestudeert zijn handen en zinkt weg in een sombere stilte die zelfs een beeldschoon meisje niet redden kan. Achter hen valt een stoel om. Daar berijdt een

----- Kees smult: een stuk vlees zo groot als zijn schoenzool

man zijn scootmobiel als een grasmaaier. Zijn voetbalkuiten rusten boosaardig op de treeplanken als hij in het voorbijgaan twee terrasstoelen meesleept. Nog voordat iemand te hulp kan schieten, heeft Zakir ze alweer rechtgezet. De man remt voor een eenpersoonstafeltje en bestelt een glas bier. Hij drinkt het met wrevelige slokken;

gevangen in dat weerbarstige lichaam dat al lang niet meer van hem lijkt te zijn. Tot hij het geklik van kittige hakjes op het plaveisel hoort. Hij zet zijn tanden op elkaar om zich schrap te zetten voor een lastige draai. Als hij zich eenmaal met stroeve halen heeft omgekeerd, blijken die kittige hakjes vast te zitten aan een paar schonkige, blauw dooraderde kuiten. Teleurgesteld wendt hij zijn blik af. Bij het volgende paar klikkende hakken waagt hij een nieuwe poging.

En daar zijn ze: een paar ranke, gebruinde damesbenen op torenhoge hakken die de gezondheidssandalen, de spataderen en scheefgelopen canvasgympen op het Sierplein doen vergeten. “Godsammeliefhebbe, wat een poten. Daar kun je mee thuiskomen.”

De kelner volgt zijn blik niet, maar tuurt blanco naar zijn notitieblokje waarop hij de bestelling – gehaktballen – heeft genoteerd. Een jichtig been, een gezwachtelde enkel, daar heeft hij van terug. Maar dit...

Ten slotte kijkt hij op, met in zijn ogen een bescheiden twinkeling: “Wilt u ook een beetje mayonaise erbij, meneer?”

hoe zijn vaste klanten hun koffie drinken.

FOTO DINGENA MOL